

Om Hustruens Underdanighedspligt.

Paa »Dansk Kvindesamfund«s Forlag er udkommet adskillige Smaaskrifter, der alle — fyldigere og mere udførligt end »Kvinden og Samfundet«s indskrænkede Plads tillader det — behandler Emner, der vedrører Kvindesagen. Paa disse fortrinlige Smaaskrifter kan vi ikke indtrængende nok henlede Opmærksomheden. De egner sig ypperligt til at afgive et godt og sundt Grundlag for Forhandlinger, dels mundtlige i mindre Kredsmøder og dels skriftlige i »Kvinden og Samfundet«. Skrifterne kan faas i enhver Boglade eller paa Samfundets Kontor, Studiestræde Nr. 1, København K. Det sjette i Rækken er et lille Skrift med ovenstaaende Titel af Kommunalærerinde Fru *Birgitte Berg Nielsen*, og med Motto: »Gør din Pligt og kræve din Ret«.

Det er skrevet i et jævnt og flydende Sprog og er frit for al unødvendig og trættende Brøde, let læselig af enhver. Det har ikke sin Styrke hverken i søgte Udtryk eller Vendinger, men derimod i den æggende Tankeklarhed, hvormed de faktiske Forhold er fremstillede, og ved den dybe Retsfølelse, man mærker, Forfatterinden er opfyldt af. Vi kan ikke andet end give det denne vor bedste Anbeling: køb det — læs det — tænk over det — og forhandl saa med andre derom. Det har allerede paa første Side denne Sammenstilling: *Ugift* *) Kvindes Barn tilhører *alene* Moderen; men *gift* Kvindes Barn tilhører *alene* Faderen, der kan bestemme om og med Barnet, hvad han vil, uden at han behøver at tage sin Hustru med paa Raad. Kun med Hensyn til Barnets religiøse Opdragelse har Moderen Ret til at tage Bestemmelse. Men denne Bestemmelsesrets Omfang er saa liden, at den saa godt som er betydningsløs. Alle Kvinder ved maaske dette og dog: første Gang en fribaaren Kvinde tænker over og bliver klar over, at saaledes er *virkelig* Loven i Danmark, saa vil hun føle og sige, at hun i Grunden aldrig har vidst det før. Vokset op under og vant til sin retsløse Stilling gennem Aarhundreder, har hun aldrig tænkt over alle de enkelte og forfærdelige Forhold, hvori den *kan* føre hende.

Forfatterinden skriver: »At Loven berører os al Ret og Raadighed over vore Børn, er den største Uret, den gør os; den næststørste Uret er, at den gør os umyndige i Pengesager.« *) Efter Loven er jo Hustruen Medejjer af den fælles Formue, baade hvad de hver for sig har medbragt til Fællesboet som og alt det, hvormed det ved Arbejdet forøges. Hustruen er lovlig Medejjer. At dette er Lovens Mening vises tydeligt i

*) Nogle af Udhævelserne af Anmelderen.

*) Udhævet i Skriftet.